

Főtisztelendő paptestvérek, kedves testvérek! Ebben a nyári időszakban most már hetek óta olvassuk Mózes történetét az ószövetségi olvasmányban. A mai napon is erről hallottunk egy gyönyörű részt.

Mózes a választott nép számára és a mi hitünkben is a kiválasztott, az Isten embere, olyan valaki, aki ismeri az Isten nevét, akinek az Isten kinyilatkoztatta, hogy ki Ő.

Ő az, akivel az Úr úgy beszélt, mint ahogyan az ember szokott a barátjával. Ő az, aki kivezeti népét, Ő az, aki vizet fakaszt, hogy igyon a nép is és az állatai is, hogy életben maradjanak. Ő az, aki csodálatos módon táplálja a zarándoklások pusztai vándorlás idején a népet és Ő az, aki törvényt ad a népnek.

Elibéd tárja az életet és a halált. S arra bátorítja, arra buzdítja, hogy válassza az életet. Törvényt ad a népe számára, és a mai olvasmány arról tájékoztat bennünket, hogy Jézus és Mózes tanít. De hogyan? Felidézi és felidézteti a néppel az Úr hatalmas tetteit. Emlékeztetni akar. Ez nem egyszerűen csak a történetek felidézését jelenti, hanem oly módon való emlékezést, amiben megmutatkozik Istennek az ereje, Istennek a jósága. Megmutatkozik az, hogy éltetni akarja az embert, a választott népét. Összefoglalja a 40 éves pusztai vándorlás után mi mindent éltek át. Hogyan szerette őket az Isten. Az élet útját mutatja meg. Kiemeli Isten az, aki teremti az embert. Isten szól az emberhez. Az ember hallhatja az Isten szavát. Hallhatja az Ő tanítását, törvényeit. Kiemeli azt is, hogy az Isten jósága vezette ki a szolgaság házából a választott népet és törvényt ad és ebben a törvényben egyértelművé válik, hogy nincs más Isten az égen és a földön, mint aki megszabadított téged, tartsd meg tehát a parancsait, és add át gyermekeidnek, s hozzáteszi, hogy sokáig élj ezen a földön, amelyet az Úr neked ajándékol adott.

Mennyire gazdag, mennyire lényegi, mennyire erős tanítás ez, amiben az Ószövetségi olvasmány ma megérint bennünket, de sosem feledkezünk meg arról, hogy valójában az ószövetségi tanítás mindig Jézusra mutat és mindig Jézusban tudjuk helyesen érteni mindazt, ami az Ószövetségben a

választott nép körében történt, amit az Isten tett érte. Jézus mindig tágítja azt az értelmet, azt a tapasztalatot, amit már tudunk az Istenről. Jézus is nagyon sokat beszél arról, hogy az életet meg kell nyerni. Az életet nem szabad elveszíteni, de tanít arról is, hogy mindaz, aki meg akarja menteni az életét, elveszíti azt. Ez nem egy ellentmondás, nem egy olyanfajta megfogalmazás, ami visszafelé tekintene, hanem életre akar vezetni. Látjuk, és Ő erre adott példát. Aki odaadja az életét másokért, az nyeri meg igazán, mert Isten szerint cselekszik, mert Istenben él, mert földi életében már Isten törvényei valósulnak meg az ő életében. Jézus tanításából egyértelműen kiemelkedik: az élet ajándék. S az élet azért ajándék, mert egyszeri, mert odaadható, mert felajánlható. Jézus ezt teszi. Odaadja az életét érettünk, hogy nekünk életünk legyen és bátorít arra, hogy mindaz, aki odaadja az életét másokért, megnyeri azt az örök életre. Jézus nem csak egyszerűen egy földi gazdagságról, egy hosszú földi létről vagy éppen egy jól berendezett országról, javakról beszél, hanem az örök életről beszél. Örökké élünk az Istenben. Ez az örök élet, ez a földi életben a boldogságot, a reményt, az erőt, a jövőt jelenti számunkra. Jézus beszél arról is, hogy mindaz, aki vele éli az életét, az Ő példáját követi, annak engedelmesnek kell lennie. Úgy, ahogyan Ő engedelmeskedik az Atyának. Szegénynek kell lennie, úgy, ahogyan Ő vállalta értünk a szegénységet. Tisztának kell lennie, úgy, ahogyan neki is egyetlen egy vágya volt, hogy az Atya akaratát tudja teljesíteni.

Aki Jézussal él, azok számára Jézusnak a parancsai életté válnak.

Nem olyan valami, amin okoskodni kell, meg lehet-e tenni, jó-e, jó-e az nekem? Minden körülmények között igaz, minden körülmények között megvalósítható-e, hanem úgy tanítja Jézus, hogy az életnek az egyedüli útja, az igazságnak az útja. Jézus, amikor az életről beszél, akkor azt is tanítja, hogy ez az élet az Ő parancsainak a megismerése és a parancsainak a megtartása által teljesedik ki. Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat. Parancsaim nem nehezek. Mindaz, aki szeret, megtartja parancsaimat. Jézus tanít arról is, tágítja az életről szóló gondolatainkat, tudásunkat, tapasztalatunkat, hogy az élet azt jelenti, hogy a szentlelkében

éljük az életünket. Ez pedig örömteli, lelkes, bátor, lendületes, jövőbe tekintő életet jelent.

Milyen jó, hogy ebben segítenek bennünket azok, akik a hitben előttünk járnak. Így tekintünk Bódi Mária Magdolna személyére is. Nagyon várjuk már a boldoggá avatást és nagyon készülünk erre. De ugyanezt a krisztusi magatartást, ezt a krisztusi tágasságot látjuk az ő életében is megjeleni, ha csak a krisztusi szegénységre gondolunk. Szegényként élt Bódi Mária Magdolna a társadalmi megközelítés szerint egy nagyon-nagyon alacsony osztályban, nagyon rossz körülmények között született és élt. De ez számára nem jelentett korlátot. Nem határozta meg, nem determinálta az ő jövőjét. Bódi Mária Magdolna és szülei gyakori, szükségszerű költözésében azt a jézusi tanítást élte meg, hogy az ember fiának nincs otthona, nincs hová lehajtsa a fejét. Mennyire hasonlított ebben Bódi Mária Magdolna Jézushoz. Vagy amikor gondolunk az életnek a korlátaira. Magdolna életében számtalan ilyen volt. Nem tanulhatott. Nem tehette mindig azt, amit szeretett volna. Nem tudott szerzetes lenni éppen szülei rendezetlen kapcsolata miatt, és mégis vállalta a korlátait. Mint ahogy Jézusnak a megtestesülése is, csak gondoljunk bele, az Isten fia emberré lesz, vállalja a mi emberi létünket, annak minden velejáróját, vállalja az emberi lét korlátait. És így üdvözít bennünket. Ilyesmit látunk Bódi Mária Magdolna életében, amiben rengeteg korlát volt. Lehetne ezeket sorolni, és ezek a korlátok nem elfojtották, nem lehetetlenné tették az ő életét, hanem kitágították a szabadságát, az örömét, kitágították a Szentléleknek a mindig dinamikus útkeresését.

Jézus tanít nagyon világosan, és így él a szabadságról. És azt látjuk, hogy Bódi Mária Magdolna ezen sanyarú körülmények között, korlátok között is. Szabadon élt, de ez a szabadság számára szabadságot jelentett a jóra, a jó cselekedetre, a tanításra, akár a testvéri feddésre is. Jézus tevékenységének elválaszthatatlan része, hogy az örömhír Ő maga és örömhírt hirdet. S milyen jó látni ezen szűkös körülmények között az apostoli lelket megszületését, az apostolkodást, milyen jó látni az evangelizáció, az örömhír hirdetésének a magatartását. Bátran merítsünk erőt az ő példájából. Mint ahogyan Krisztusnál láttuk, hogy följajánlja az életét, de Atyám, és ne az én akaratom teljeseadjék, hanem a tiéd, hogy amikor azt

olvassuk a mai evangéliumban, hogy aki nem veszi föl minden nap a keresztyét, és nem úgy követ, nem adja oda az életét, nem lehet a tanítványom. Bódi Mária Magdolna életében ezt látjuk. Fölajánlja az életét tudatosan, amikor azt mondja Szeretném, ha az életem fiatalon érne véget, és az ifjúságért ajánlhatnám fel. Ez krisztusi gesztus nélkül nem érthető. Követésre pedig egyáltalán nem méltó. Ez csak Krisztusban érthető. Fölajánlani az életet az ifjúságért. Krisztussal azonosult életet élt és ez a halálában pecsételődött meg. Az önfeláldozásában, önfelajánlásában és a Krisztusnak adott tisztaságának a védelmében, mert többre becsülte a Krisztussal való kapcsolatot, az örök életet, a dicsőséget, minthogy megmentse saját életét itt, a földi életek között, földi életkörülményei között.

Testvérek, egy élet, aminek szándékosan azokat az elemeit emeltem ki, amelyek bármelyikünk életében így-úgy előfordulhatnak. A korlátok, akár valamilyen szempontú szegénység, vagy gondolhatunk a korlátainkra, amelyek talán leszűkíteni látszanak lehetőségeinket. Vagy gondolhatunk arra a közegre, ami körülvesz bennünket, és gondoljunk csak Bódi Mária Magdolnára, amikor nagyon nehéz, sanyarú körülmények között lévő gyári munkások között az örömhír hirdetője volt. Számtalan krisztusi aspektusa Magdolna életének. Készüljünk bátran az ő boldoggá avatására, ugyanakkor ez a mai nap a születésnapjának az ünneplése bennünket is bátorítson, hogy az életünk méltó, az életünk meghívás, az életünk nagyszerű, egyszeri, megismételhetetlen, fölálldozható, odaajándékozható. Az örömhír hirdetői vagyunk.

Állandóan keressük a Szentlélek erejében a szeretet cselekedeteinek az ötletességét. Erősítsen bennünket ez a mai megemlékező ünnepünk, hogy méltó módon éljük az életünket, hivatásunkat, és nem csak egyéni viszonylatban az Istennel, hanem testvéri közösségben az egyházban. Így akarunk ünnepelni, így akarunk tekinteni nem csak a saját életünkre, hanem testvéreink életére is. Méltó, testvéri módon, krisztusi módon. Erősítsen bennünket ez a mostani ünnep is. Ámen.